

Щоб покращити управління використанням власного капіталу доцільно запровадити в практику банківського менеджменту показник покриття власним капіталом основних фондів і нематеріальних активів, що розраховується як співвідношення Вк/Оф [2, с. 213].

Список літератури:

1. Національний банк України. Банківський нагляд. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://bank.gov.ua/Bank_supervision/index.htm
2. Савлук С.М. Власний капітал комерційного банку: монографія / С.М. Савлук. — К.: КНЕУ, 2012. — 459 с.

УДК: 336:330.341.1 (477)

Н. В. Саїнчук,

к.е.н., доцент кафедри фінансів і кредиту,
Чернівецький національний університет ім. Ю. Федьковича

ФІНАНСОВА ПІДТРИМКА ІННОВАЦІЙНИХ ПОТРЕБ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Нововведення, нові технології та організаційні рішення виводять підприємства з кризових ситуацій і гарантують конкурентоспроможність на ринку. Інноваційна діяльність може й повинна стати одним із важелів виведення економіки України з кризової ситуації.

Для нашої держави навряд чи можливе інтенсивне нарощування інвестиційного попиту, передусім у пріоритетні галузі. Існуюча макроекономічна ситуація та фінансова криза в цілому не може орієнтувати нас на серйозне збільшення як внутрішніх, так і зовнішніх інвестицій. Інвестиційна криза постає як найважливіший чинник негативної динаміки промислового виробництва по галузям і в цілому по народному господарству України. Так, витрати на науку в деяких країнах світу досягли максимально 3 % (Японія) та мінімально 0,1 % (Україна) від ВВП. Франція, Великобританія, Канада, Італія та Росія мали витрати на науку — 2,4—0,6 % ВВП. А на душу населення витрати на науку коливаються від 420 дол. США до 9 дол. США (Україна). Японія, Франція, Канада та Росія витрачали на науку відповідно: 380 дол. США, 290, 202, 148 і 30 дол. США на 1 чоловіка [2].

Глобалізація економіки, мобільність ринків, постійно діючі конкурентні механізми призводять до незупинних процесів ринкових реорганізацій. Однією з найважливіших особливостей є реструктуризація світу в економічному розумінні, в якому чітко окреслюються і нові геоekonomічні координати. Значно підвищується значущість інтелектуальних інвестицій. Світовий ринок комп'ютерів щорічно збільшується більше ніж на 15 %. Найважливіший вимір — це формування економіки знань, а це значно підвищує рівень зайнятості. Професії з інтелектуальним компонентом мають значну вагу в загальній кількості зайнятих. Так, у США цей показник становить 87 %, у Великобританії — 95 %, у Японії — 90 %. У процесі забезпечення економічного зростання з'явилися нові визначальні тенденції: прорив міжгалузевих оболонок, дифузійне зрощення сфер виробництва, єдині формаційні центри, «кільцювання» структур у рамках транснаціональних виробничо-технологічних ланцюгів. Формуються агенти економіки на принципово новій основі та в нових організаційно-функціональних формах. А це забезпечує можливості для здійснення переливання без перешкод технічних ідей, ресурсів, капіталів у регіональному або глобальному масштабі, мобільного перекидання капіталів, особливо — інтелектуального, інформаційного, капіталу знань і т. ін. [3].

Головна проблема України — стратегічний дефіцит, вакуум пріоритетів, відсутність взаємозв'язку та взаємозалежності складових частин економічної політики держави (і відповідно: інвестиційної, інноваційної політики і т. ін.) та обґрунтування відповідних фундаментальних змін у сучасному світі та критичної ситуації в Україні. А тому необхідний новий принципово-концептуальний і структурний розворот до національних і творчих (технологічних та організаційних) проривів в інноваційній діяльності держави в цілому та суб'єктів господарювання. Потрібні зміни глобального характеру щодо підприємницьких стратегій і сучасної політики у сфері економіки, промислового та науково-технічного розвитку. Очевидно, необхідна принципова нова концептуальна стратегія науково-технічного розвитку, а саме розвиток інноваційної діяльності у державі на зовсім новій основі.

По-перше, необхідно сформувати національні науково-технологічні програми, які повинні включати пріоритети України довгострокового періоду. Окрім того, необхідно передбачити у Положенні про кредитування в Україні різні фінансові інструменти податкового кредитування в інноваційній економіці, а саме: пільги на капітальні вкладення в основні фонди; кредитування під

майбутню вартість; пільги оподаткування науково-виробничих підприємств (об'єднань); відстрочки платежів для виробничих центрів інноваційного типу.

При формуванні пріоритетів, по-друге, необхідно будувати збалансовану економічну політику, передбачити багаторівневу систему пріоритетів, їх цілей і ресурсне забезпечення здійснення. Треба розглядати та будувати інноваційну політику у взаємозв'язку та взаємозалежності від економічної політики держави та її складових частин: фінансової, інвестиційної, грошово-кредитної, податкової, цінової і т. ін. тобто інноваційну політику держави треба розглядати як систему (нижчого рівня) в економічній системі держави (система 1 рівня) та в системі економічно розвинених держав (система вищого рівня).

По-третє, в Україні треба доповнити та змінити систему структурно-кредитної політики відповідно вимогам часу, тобто забезпечити інституціональні інновації. Необхідно перейти до відповідної ринкової схеми: національно-технічні пріоритети (загальнонаціональний попит) — програми (цілі, завдання, ресурси та фінансування) — державне замовлення на науково-дослідні та дослідно-конструкторські роботи та виробництва — державно-управлінський модуль (тимчасові творчі колективи та конструкторські бюро) — результат (інноваційний продукт). Економічна політика повинна бути спрямована на інноваційну побудову економіки.

Головне завдання в Україні, по-четверте, запобігти індустріального розпаду та забезпечити максимальне використання накопиченого економічного потенціалу суспільства, його технологічного, особливо інтелектуального капіталу. Для цього необхідно сформувати цілеспрямовану державну промислову та науково-технологічну політику. Вона повинна включати набір стратегій і відповідний механізм їх здійснення з урахуванням геополітичних та геоекономічних умов розвитку.

Список літератури:

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 р. № 40-IV / [Електронний ресурс]. — Режим доступу: [// www.infodisk.com.ua](http://www.infodisk.com.ua)
2. Касич А. Структурні чинники формування інноваційно-інвестиційної системи України [Текст] / А. Касич // Економіст. — 2007. — № 10. — С. 52—55.
3. Оніщенко В.П. Україна на світових ринках високотехнологічної продукції [Текст] / В.П. Оніщенко // Зовнішня торгівля: економіка та право. — 2007. — № 1. — С. 5—17.